

Níže najdete kompletní seznam všech rolí rozdělených podle herních skupin nebo rodin. Pro lepší přehlednost nejdřív uvádíme seznam skupin, pak následuje seznam postav.

Výběr postav bude tentokrát probíhat trochu jinak než obvykle. V přihlášce nám zaškrtnete, co chcete a nechcete ve hře hrát a podle toho Vám vybereme nejvhodnější postavu. Nezapomínejte, že zveřejněný seznam rolí slouží především pro Vaši orientaci před hrou, kdo už se některé z našich her účastnil, ví, že zajímavé role se skrývají i pod zdánlivě nezajímavým medailonkem.

Místní lid

Pro obyvatele Morsange není Bestie otázkou odměny, povyražení nebo prestiže. Pro ně je otázkou ohrožení života a také znemožnění některých způsobů obživy. Díky Bestii je také ve vesnici o dost více mužů a obecně cizáků, než je dobré. Kromě Bestie vesničani řeší své běžné problémy, obchodní záležitosti, trhové slavnosti, přítomnost cizích lidí, napětí mezi katolíky a hugenoty a samozřejmě i návrat mužů z války.

De Morsange

Místní šlechtický rod patří k těm bohatším, úspěšnějším a moderněji smýšlejícím – alespoň tedy na místní chudé, horské poměry. Pánové de Morsange na svém zámku dlouhodobě hostí význačné vědce a filozofy, podporují obchod a sami podnikají. Ještě před příchodem Bestie ale mladý, čerstvě ženatý a zamilovaný pan Alexandre, vládce celého panství, odešel bojovat proti Britům do Nového světa. A když zemřel jím určený správce, musel se správy panství znovu ujmout Alexandrův otec. Mladý pán se teď z temnoty války vrací domů... do kraje sužovaného Bestií.

De Portefaix

Rozsáhlé panství patřící rodu de Portefaix je z pohledu mnohých místem, kde se, co se týče podnikání a nových zvyků, úplně zastavil čas. De Portefaix se vždy mnohem více než o peníze zajímali o prestiž, vojenskou službu a pořádek na svém panství. I je stihla katastrofa – manžel současné matky regentky zemřel předčasně a stále více se otevřeně říká, že mladý Christophe Auguste je slabomyslný a neschopný vlády. Tyto starosti ale hodlá rodina pravděpodobně hodit za hlavu – přijeli na zdvořilostní návštěvu před slavnostmi trhu a rod de Morsange je hostí velkoryse.

Lovci

Bestie a odměna za ni samozřejmě přilákala i řadu loveckých skupin. Motivace k účasti v lovu se různí, stejně jako názory na to, co je Bestie vlastně zač. Někteří si chtějí vydělat, jiní urvat kus slávy a získat slavnou trofej a jiní se chystají pokořit Dávla. Celé měsíce probíhaly lovy chaoticky a z náhrad vyplácených úřady si pohodlně žila řada budižkničemu; teď se ale situace mění. Sám král se rozhodl zasáhnout a vyslal svého nejlepšího lovce, aby Bestii zničil dřív, než mezinárodní senzace zničí prestiž hrdé Francie.

Galeje

Na blízkých vykopávkách pracuje skupina žen, hlídaná několika vojáky. Žen bez vyhlídky na lepší život, bez náznaku slabosti, bez úcty a bez svědomí. Jejich strážce s nimi mají co dělat – a to, že Bestie hodovala dokonce i mezi strážci, situaci příliš nepomáhá. Administrativní chybou se také na ženské galeje dostala dvojice mužů doprovázená novým strážcem. Na galejích je ještě víc dusno než obvykle.

Cizinci

Události ve vesnici přilákaly také pár obchodníků a byli povoláni i dva vyšetřovatelé. A zatímco jeden má dokázat, jestli je Sabine Rufus čarodějnice, druhý z nich má pomoci arcibiskupovi v rozhodování, jestli se v Morsange stal skrze Claire Gravois zázrak nebo ne. A někteří místní už rovnou naznačili, že doopravdy vítán není ani jeden.

Seznam postav:

Vesničané

Rodina Lefevre

"Všechny šťastné rodiny jsou stejné. Každá nešťastná rodina je nešťastná po svém"

Lev Nikolajevič Tolstoj, Anna Karenina

Až donedávna byli Lefevrovi úspěšná obchodnická rodina. Prosper Lefevre řídil rodinný podnik s rozvahou a k tomu vedl i svého nejstaršího syna Ulricha. Pak ale Prosper nečekaně zemřel a Ulrich, který měl podnik převzít, zahynul ve válce v Americe. O podnik se tedy stará mladý Abel, protože jeho starší bratr Christian již dávno odešel z kraje a zasvětil svůj život víře. Od té doby to jde s rodinou Lefevre z kopce. Navrch získává rodina Dupont a to otvírá staré rány z dob, kdy Lefevrovi jako katolíci a Dupontovi jako hugenoti bojovali proti sobě v náboženské válce.

Beatrice Lefevre (58)

"Moje matka říkala, že děti jsou jako nože. I když nechťejí, dovedou nás porazit. A přesto k nim lneme, objímáme je, dokud nevykřáváme."

Joanne Harris, The Girl with No Shadow

Beatrice byla v těžké a smutné situaci. Její nejstarší syn a bratr odjeli bojovat za oceán, její milovaný manžel nečekaně zemřel. Když zůstala sama doma s dvěma dcerami a mladičkým Ábelem, který se stal hlavou rodiny, pracovala ve dne v noci, aby rodina neztratila úplně všechno. Poslední rok všichni strávili pod hrozným tlakem od rodiny Dupont po obchodní i osobní stránce. A otázka je, jestli se vůbec něco teď změní – z války se vrátil živý jen bratr, který s sebou přivedl „nejlepšího přítele“ jejího zesnulého syna: opilce, blázna a trosku. Vypadá to, že nad Lefevry se stahují mraky.

Gaston Durand (51)

"Něco není nutné pravda jenom proto, že kvůli tomu někdo umřel."

Oscar Wilde

Bratr Beatrice se přistěhoval k rodině teprve několik let před tím, než muži odcházeli do války. Dlouho se povídalo, jestli ho jeho vlastní rodina opustila, jestli je vdovec nebo jestli žádnou vlastní rodinu nemá a je to muž, který nikdy nic pořádného neudělal. Nikdo si dodnes jistý není, ale jisté je, že se vždy jevil jako přímý, poctivě jednající muž.

Překvapením pak bylo, když se tento postarší a dobře zajištěný muž přihlásil jako dobrovolník a odešel do Ameriky bojovat za svobodu cizích lidí. Ještě větší překvapení přišlo, když se vrátil a s sebou přivedl Achilla Chevaliera.

Prudence Lefevre (22)

"Láska tě posílí, když jsi milován, a dá ti kuráž, když miluješ."

Lao Tzu (volný překlad)

Druhé nejstarší dítě rodiny a kdyby byla mužem, byla by rodině i dobrou hlavou. Je rozvážná, moudrá a vědoma si své úlohy, dělá vše pro prosperitu svojí rodiny bez toho, aby sama propadla pýše. Když si najde trochu volna, často se modlí v kostele, kde je na bohoslužbě vždy v prvních lavicích a zná všechny modlitby zpaměti. Dokonce i do hospody a na tancovačku ráda přijde a má mezi lidmi i na zámku dobré přátele, dokáže být i zábavnou společnicí - a přesto stále nemá muže. Po vesnici začínají jít řeči, jestli nechce odejít do kláštera, jestli si jí rodina nenechává stranou pro nějakého bohatého starce nebo jestli dokonce není sodomitou.

Abel Lefevre (20)

"Vítězství má tisíce otců, probra bývá sirotkem."

John Fitzgerald Kennedy

Když zemřel jeho otec a Abel se stal provizorním vůdcem rodiny, zahájilo to pro podnik sérii katastrof, které dokázali všichni společně jen horko těžko hasit. Postavení rodiny se zhoršilo, mnozí zákazníci odešli a čest a dobré jméno rodiny pak téměř utrpěly několik zásahů, které byly odvráceny jen s největším

vypětím sil. Když přišla zpráva, že se vojáci vrátí domů, měl pocit, že mu z ramen spadla obrovská tíha a přišel čas, kdy vedení rodiny převezme jeho rozhodnější, chytřejší a talentovanější bratr, který byl k vedení vychováván. Ten se ale z války nevrátil a z provizorního vůdce se tak stala skutečná hlava rodiny, která má mít v obchodních věcech hlavní slovo. A je na první pohled jasné, kolik zkušeností mu chybí proti mužům, jako je Jean Dupont a Théodor Renard de Grazières.

Marie Lefevre (18)

"Každý z nás nemůže dělat velké věci. Ale každý z nás může dělat malé věci s velikou láskou."

Matka Tereza

Marie je živoucím důkazem toho, že i v nejhorším čase je možné si zachovat naději a životní optimismus. Usměvavou dívku by leckdo rád obvinil z naivity či z toho, že si neuvědomuje, jak moc je rodinný obchod ohrožen a jak hrozné jsou jejich rodinné poměry. Marie si ale vše uvědomuje, otce i bratra oplakala a nijak se netají s tím, že se mohou poměry hodně změnit. Přesto si dokáže najít čas na řadu svých přítelkyň, přesto se dokáže každé ráno usmívat, příjemně překvapit matku i bratra a prý dokonce i trpělivě uklízí a stará se o Achilla. Otázkou je jen, kdy její mladické šílení skončí.

Achille Chevalier (24)

"Válka nás pro všechno zkažila"

Erich Maria Remarque

Ulrich Lefevre se z války nevrátil a už se nevrátí. Místo něj strýc Gaston přitáhl zoufalou parodii na muže, blázna potácejícího se mezi opilostí a strašlivou kocovinou, mezi šílenou agresivitou a tou nejčernější depresí. Naštěstí se o něj většinu doby stará Marie, Gaston a ostatní vojáci, ale jeho pobyt v rodině je dlouhodobě nejspíš neudržitelný. A jeho nárok tam být minimálně pochybný: jak dlouho se vlastně hodlá zdržet?

Rodina Dupont

"Budu vydělávat peníze dokud budu moci"

Jacob Fugger ve Weber, Max: Protestantská etika a duch kapitalismu

Rodina Dupont to sice v kraji po náboženských válkách neměla snadné, koneckonců byli hugenoti a bojovali proti místním, ale díky obchodnímu duchu a pili se vypracovali mezi nejvýznamnější obchodnické rodiny v kraji. Hluboce věřícími hugenoty ale zůstali stále, vždyť Jean Dupont nechal svého nejstaršího syna učit na pastora. Bestie se ale nevyhýbá ani této rodině. Stáda i pastýři Lamberta Duponta jsou v neustálém ohrožení, někteří už dokonce za obět' Bestii padli, mezi nimi i Martin a Olivie Gravois, jejichž děti nyní spadají pod ochranná křídla rodiny Dupont.

Jean Dupont (53)

"Pro kupce je i počestnost pouhou finanční spekulací."

Charles Baudelaire

Jean Dupont převzal od otce slušné jmění a začínající obchodní firmu. Za téměř dvacet pět let, co má podnik v ruce, rozšířil vliv svého majetku do celého departementu a znásobil rodinné peníze, v čemž mu dopomáhalo jak obchodní myšlení, tak protestantský podnikatelský zápal - a podle některých i absence morálních zábran, dokud se pohyboval alespoň přibližně v mezích zákona. Je třeba uznat, že protestantská rodina, ve které otec a praděda Jeana byli známí a významní Camisardi a právě Jeanův otec Claude byl tím, kdo vyjednal s královskými vojsky štědrě zaplacené příměří, to měla v kraji hodně, hodně těžké a začátky jejich podnikání byly spojeny s řadou konfliktů s ostatními obchodníky a dokonce i s místní šlechtou, na kterou několikrát Jean podával stížnosti až ke královskému dvoru.

Je to tvrdý muž, který toho v životě hodně dokázal a začíná to vypadat, že dokonce definitivně překoná svoje největší konkurenty, rodinu Lefevre. Všechny překvapila i hloubka jeho víry, když nechal svého nejstaršího syna učit na pastora... a z toho také plyne jediný neúspěch rodiny v poslední době.

Lambert Dupont (47)

„Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.“

Jan 10:11

Když se Jean zaučoval jak zacházet s úcty a jak obchodovat, Lambert musel pást ovce. Z jakého důvodu

nutil Claude Dupont svého mladšího syna do tak podřadné práce, zůstane nejspíš rodinným tajemstvím. Důležité je to, že Lamberta to nijak nezlomilo. Práci se věnoval naplno, a když Jean vydělal první solidní sumičku peněz, Lambert si od něj půjčil a prý sám vnutil bratrovi úrok. Zakoupil si další ovce a začal tak podnikání odlišného druhu... které mu ovšem dnes nese dostatek peněz, aby se mohl bratrovi hrdě podívat do tváře.

I teď ale Lambert tráví hodně času venku, často kontroluje své najaté pastýře a i ve svém relativně pokročilém věku často přespává někde u vysoko položených pastvin. Co ho změnilo, byla Bestie. Když napadala jeho stáda, byl nervozní a nechal pást blíže u vesnic, některé pastýře dokonce nechal vyzbrojit. Když došlo k třetímu útoku na jeho pastýře, při kterém zemřeli Martin a Olivie Gravois, nervozita přešla v chladný hněv. Lambert se začal velmi aktivně podílet na honu na Bestii a poskytuje také finance a zásoby ostatním lovcům z vesnice.

Jean-Baptiste Dupont (23)

"Ale Abraham se tím velmi trápil; vždyť šlo o jeho syna."

Genesis 21:11

Jean-Baptiste je odrazem Jeanových nadějí a snů. Mladý, inteligentní a citlivý hoch, který od mala zapáleně naslouchal kázáním svého hugenotského pastora a spolu s Bernardem Desmarais byl jeho tak říkajíc učedníkem. Ve vesnici všichni čekali, že jakmile bude Jean-Baptiste trochu starší, otec z něj udělá svého nástupce a předá mu rodinnou firmu. Jean-Baptiste se i seznámil s Lucienne, která kvůli němu (a bohatství jeho rodiny, jak se říkalo) konvertovala k protestantství. Jean pak vyslovil svému synovi jasnou podporu, aby se stal pastorem, a před celou vsí dal na odiv, jak štědré rozhodnutí je dát Bohu svého prvorozeného syna.

Jenže starý pastor se rozhodl jinak. Jak veliké pak bylo zklamání rodiny Dupont a jak veliký skandál, když starý pastor na své místo vybral raději Bernarda Desmarais a nechal ho odjet do Švýcar na studia. Jean-Baptiste byl zdrcen a týden nevyšel z domu, kde se prý jen modlil. A pak vyšel a nebylo na něm znát ani známky smutku. Objednal si mnohé učené knihy a sám se z nich učil, a když se Bernard Desmarais vrátil a ujal se svých povinností, objevil se na každé jedné bohoslužbě. A po každé jedné bohoslužbě přátelsky promluvil s pastorem Bernardem Desmarais. A těžko, těžko říct, kdo z těch dvou požívá ve vesnici větší úcty.

Lucienne Dupont, rozená Fournier (25)

"Žádná žena nechce být podřízena muži, který není podřízen Bohu!"

T.D. Jakes

Lucienne se narodila do rodiny pekaře, do rodiny, která nebyla nikdy ničím zajímavá a význačná a navíc bylo jasné, že rodinné jméno zanikne: dospělosti se dožily pouze dvě dívky, Lucienne a výrazně starší Olivie z otcova prvního manželství. Mezi oběma dívkami pak nemohlo být většího rozdílu a to se projevilo i ve sporech mezi nimi. Když se Olivie provdala za chudého pastýře Martina Gravois, Lucienne se s ní přestala otevřeně vídat. Konflikt mezi sestrami vyústil ve vyškrtnutí Olivie z pozůstalosti. Lucienne se tím stala dostatečně bohatou, aby si mohla vzít muže, se kterým se již dlouho vídala: Jeana-Baptistu Duponta.

Když se Jean-Baptiste nestal pastorem, zvládl žít dál prý jen díky Luciennině lásce. Lucienne zase hluboce potěšilo a uspokojilo, když se celá rodina Gravois včetně dětí stala zaměstnanci Jean-Baptistova strýce Lamberta a Olivie, Martin i všechny tři děti jí museli říkat paní a hluboce se před ní klanět. Pak ale zasáhla Bestie, rozsápala Martina i Olivii a Lucienne v tu chvíli skončila ve velmi zvláštní situaci. Jako poslední žijící příbuzné připadla starost o tři sirotky Gravois jí. Ale místo toho, aby je nastěhovala k sobě do domu nebo jim poskytla nějakou lepší práci, je nijak lépe nezaopatřila a pouze je zve na širší rodinné obědy, před čímž je nechává potupně mýt a kartáčovat.

Pierre Dupont (19)

"Nikdy jsem před sebou neměl jasný cíl a žil jsem dle jednoduchého systému, pokud to vůbec můžu nazývat systémem: nesoustředěně se plavit proudem života a věřit větru, že mě vždy zavane na správnou stranu."

Giacomo Casanova

Předně je třeba říct, že Pierre miluje Boha, miluje svojí rodinu a je dobrým člověkem. Mohlo by se totiž zdát, že tento mladík, který se rád směje, rád pije, otočí se za každou sukni a podle mnohých ulehl s

nejednou svobodnou nebo i vdanou dívkou z vesnice, se do rodiny tak nějak nehodí.

Pierre byl vychován tak, aby jednou převzal rodinné podnikání. Vyzná se v počítání, v kvalitě zboží, umí psát i číst několika jazyky a už dokonce sám vedl nejedno vyjednávání. I to ale dokázal spojit se skandálem: před pár měsíci se vrátil s vozem plným zboží, s plným měšcem a úsměvem od ucha k uchu – a mohutným monoklem a bez klobouku.

Sophie Leveque (27)

"Ženy toužící po rovnosti s muži postrádají ambice."

Marilyn Monroe

Sophie vůbec nepochází z Morsange. Jean Dupont si jí všiml při jedné ze svých obchodních cest a po bližší nevyjasněných událostech ji jednoho dne přivedl do vesnice a učinil jedním ze svých hlavních pomocníků, co se týče vedení rodinného podniku. Mnozí říkali, že tak učinil po smrti své ženy, aby měl po ruce mladou, krásnou a jako zaměstnankyni jistě i povolnou dívku – jejich chování tomu ovšem nenasvědčuje. Slečna Leveque má zvláštní místo u stolu, na některé rodinné obědy ani nechodí a dokonce se s rodinou ani neúčastní mší: sama zůstala katoličkou.

Co jí ale rozhodně jde skvěle od ruky, je práce. Sophie je pravděpodobně první ženou v okolí, která se tak skvěle vyzná v obchodě, že by zahanbila mnohé muže. I přes to, že zastává formálně podřízenou pozici asistentky Jeana Duponta, dokázala nashromáždit v okolí spoustu kontaktů nejen na jiné obchodníky, ale i na důležité soudce, šlechtice, armádní důstojníky a podle pomluv i na lidi, kteří se pohybují na hraně zákona.

Co se ale drží ve vesnici jako největší téma, je to, že slečna Leveque je bohatá žena, která má podle všech nejvyšší čas na vdávání. A přesto se stále s žádným nápadníkem ani nevidá!

Rodina Renard

„I když je ctižádost sama o sobě chybná, přece bývá často příčinou ctností.“

Marcus Fabius Quintilianus

Rodina Renard je ztělesněním úspěchu měšťanského stavu. Dlouhé roky stáli Renardovi v čele obchodnického cechu a mírnili spory mezi rodinami Dupont a Lefevre. A nyní to dotáhli ještě dál, to když se Théodore Renard podruhé výhodně oženil a spolu s bohatou manželkou získal i šlechtický titul. To vše samozřejmě vzbuzuje závist ostatních rodin a více se začíná mluvit o tom, že ne všichni Renardovi žijí příkladným životem.

Théodore Renard de Grazières (51)

„Lidé, kteří bývali předem laskaví, se náhle změní, když dosáhnou nějaké vyšší moci vojenské nebo úřední, když nabyli štěstí blabobytu, jako potom pohrdají starými přátelskými styky a navazují nové.“

Marcus Tullius Cicero

Ztělesněný sen každého měšťana. Cílevědomý muž stojící v čele bohaté obchodnické rodiny, který se vlastní pílí vypracoval a vydobyl si respektu i u svých konkurentů. Ač sám katolík, vzal si za ženu Aurélii Dupont, sestru Jeana Duponta. Sňatek z rozumu mu umožnil stanout v čele cechu obchodníků. Tento post si udržel dlouhé roky. Théodore Renard díky své pozici i své výřečnosti klidnil odvěké hádky mezi rodinou Lefevre a Dupont.

Před dvěma lety jeho žena zemřela. Théodore však truchlil jen krátce. Před pár dny se opět oženil. Jeho manželka je urozeného původu, a tak se Théodore Renard čerstvě pyšní přívlastkem de Grazières.

Marguerite Renard de Grazières (53)

„Co tají vyšší moc, to bezpečně se nebledá.“

Publilius Syrus

Šlechtična a okouzlující dáma, která je dlouholetou přítelkyní baronky Marie-Claire de Portefaix. Její muž, stejně jako její jediné dítě, jsou již dlouho po smrti. S jejich ztrátou se dlouho nedokázala smířit. Hledala utišení v teologických, filozofických i mystických knihách, ale nikde ho nenašla. Zemřela by snad pohroužena v smutku, kdyby jí nevstoupila do života láska k Théodorem Renardovi. Nedávný sňatek jí vrátil radost do života a vlil novou energii do těla.

Valérie Renard (46)

„Je lepší mít vznešlivou povahu, i když se často dopouštíme chyb, než být úzkostlivě a nemírně opatrný.“

Vincent van Gogh

Pokud je Théodore obratným řečníkem a uvážlivým diplomatem, jeho sestra Valérie je toho pravým opakem. Pro hrubé slovo nejde daleko, ženský šarm jí nic neříká. Když se Valérie rozzlobí, jde z ní strach. I statný chlap se jí pak klidí z cesty, pokud má alespoň trochu rozumu. Kdysi se prý zapletla do několika rvaček, hádek a prý snad i mordů, což jí přineslo ve vesnici spoustu nežádoucí pozornosti. Její bratr ji pak na dlouhé roky odvedl z vesnice. Mnozí se domnívali, že jí našel ženicha na severu Francie, jiní tvrdili, že ji Théodore nechal zavřít do kláštera. Ať je to tak nebo tak, ze svého temperamentu po návratu do vesnice nic neztratila. Dnes pomáhá svým bratrancům s obchodem.

Léa Renard (23)

„Žena se za svého života podřizuje třem mužům: v dětství otci, v zralém věku svému muži a ve stáří svému synovi. Běda ženě, která se tomu vzepře.“

Konfucius

Dcera Théodora z prvního manželství. Krásná mladá dívka, která je považována za nejlepší partii z vesnice. Je přátelská a všemi velmi oblíbená. Či se taková ráda sama vnímá: jiný by řekl, že je rozmazlená, nevychovaná a po ztrátě matky naprosto nezvladatelná.

Otec má pro ni prý vyhládnutou výhodnou partii, Léa se již však sama rozhodla, koho pojme za manžela. Otcí navzdory, avšak ve vší počestnosti, se schází s mladým důstojníkem Marcelem Demaëlem.

Richard Renard (35)

„Nápadněji dávají najevo smutek ti, kteří mají menší bolest.“

Publius Cornelius Tacitus

Mladší Victorův bratr je čestný a férový chlap. Není to tak dávno, co přišel při tragickém lovu na Bestii o svou milovanou manželku. Od té doby se mu jeho sestřenice Valérie stará o domácnost. Richard pracuje pro svého bratrance Théodora. Kvůli svému zaměstnání často cestuje i mimo hranice Gévaudanu, kde nakupuje a prodává zboží.

Richard je skutečnou liškou mezi Renardy: je chytrý, výřečný, pohotový a i když nemá Victorovu nelidskou sílu a houževnatost, do cesty by se mu postavil jen málokdo.

Victor Renard (43)

„Ať mne nenávidí, jen když se mne bojí.“

Caligula

Victor nemá rád lidi. Nerozumí jim a tak se k nim chová odtažitě. Těžko říct, co by s ním bylo, kdyby nepatřil do rodiny Renardů. Takhle má o práci postaráno - stará se o vybírání pohledávek. Když na někoho neplatí Richardův šarm ani Théodorova výřečnost, pak je na radě Victor se svými ledovými očima. S krutou přímočarostí vysvětlí, co neplatíček čeká a ten se začne rychle ohánět, aby uspokojil věřitele z rodiny Renardů. Na samotné činy již dlouhá léta nemuselo dojít.

Rodina Forestier

„Pouto, jež spojuje tvou skutečnou rodinu, není v krvi, ale ve vzájemné úctě a radosti vašich životů.“

Richard Bach

Forestierovi jsou dost netradiční rodina. Benoit Forestier, hajný a přítel rodiny Renard, vychoval dvě děti, z nichž ani jedno mu neříká otče. První je dcerou jeho zemřelé sestry, tím druhým je nalezenec, kterého se hajnému zželelo. Mladý Joseph Forestier ale již doma nebydlí, rozhodl se pro vojenskou službu, a tak žije s vojenskou posádkou na zámku.

Benoit Forestier (42 let)

„Přátelství je možné jenom mezi dobrými lidmi.“

Marcus Tullius Cicero

Benoit Forestier je blízkým přítelem rodiny Renard. Znají se spolu již dlouho a za života Aurélie Renard byl Benoit v jejich domě častým hostem. Nyní bývá v jejich domě méně často, ale stále je Théodoru

Renardovi nablízku. Ve vsi se říká, že k dobrému místu zámeckého hajného dopomohl Benoitovi právě Théodore, když se za něj přimluvil na zámku. Benoit je spolehlivý, precizní a přemýšlí nad tím, co dělá. Lidi si povídají, že by byl lepším správcem lesů než jen řadovým hajným. Ale Benoit si nestěžuje. Ve vsi tráví více času než v lese a honu na Bestii se na rozdíl od zbylých hajných příliš nevěnuje. Benoit je slušný a zdvořilý, i tak ale nemá ve vesnici příliš blízkých přátel, vystačí si Renardovými, se kterými tráví mnoho času. I ve svém věku je stále svobodný.

Camille Forestier (22)

„Dobrý otec neexistuje, to je pravidlo. Z toho bychom neměli vinit muže, ale prohnala otcovská pouta.“

Jean Paul Sartre

Camille je dcerou Benoitovy zemřelé sestry. Otec je neznámý. Už od útlého dětství je jako sirotek Benoitovou schovankou. Více času než doma ale tráví na zámku, kde pracuje jako služebná. Díky tomu také nemá příliš přátel ve vesnici. Ti, kteří jí poznali lépe, mohou mluvit o citlivém, nadaném děvčeti, které zatím vždy dostalo svým povinnostem a které posluhuje hlavně vědcům. Možná si s nimi má co říct i obyčejné venkovské děvče?

Rodina Bouchard

„Tyr chrání les a les tygra.“

Bengálské přísloví

Bouchardovi jsou chudá hugenotská rodina, která měla k lesu vždy blízko. Gerard Bouchard byl zámecký hajný a jeho synové ho často do práce následovali. Koneckonců jeho syn Lucas povolání svého otce také podědil. I ostatní členové rodiny se v lese pohybují jako ryba ve vodě a ani Bestie na tom nic nezměnila.

Céleste Bouchard (45)

„Šťastný je ten, kdo našel štěstí v rodině.“

Lev Nikolajevič Tolstoj

Její rodina nikdy neměla moc peněz, ale Céleste se vždy postarala o to, aby jejich děti neměly hlad. Přivydělává si jako bylinkářka a ostatní lidé z vesnice za ní často chodí pro „staré osvědčené rady“. Když děti vyrostly a začaly se o sebe starat samy, tak se její život ulehčil. Ale jen do té doby, než její manžel Gérard a syn Denis odešli do války a manžel se nevrátil. Syn měl větší štěstí, ale nebyl schopen postavit se do čela rodiny, a tak tahle role zůstala Céleste. Její moudrost a zkušenosti se teď rodině hodí, na odpočinek asi jen tak nepůjde.

Denis Bouchard (27)

„Jen mrtví viděli konec války; jen mrtví vědí, co to znamená žít.“

Platón

Denis vždy snil o tom, že až vyroste, tak se bude mít lépe než jeho rodiče. Vyučil se ševcem a snažil se vydělat peníze, dělá i náhončího na lovech a pomáhá v lese bratrovi hajnému. Byl vždy velmi svědomitý a pracovitý. Za ženu si vzal Isabelle, dceru místního lékaře. Zřejmě aby udělal dojem na rodinu své manželky a přinesl domů peníze, odešel s otcem do války. Zpátky se vrátil bez otce a zážitky ve válce ho změnily. Ztratil svůj mladický elán, který měl dříve. Je stále zamyšlený a nervózní, ke starému životu se bude vracet jen pomalu. Co Dennis viděl, co učinil, že ho válka tak změnila?

Isabelle Bouchard, rozená Pelletier (25)

„Radosti lásky jsou vždy úměrné strachu, že je ztratíme.“

Henri Stendhal

Isabelle nebyla nikdy poslušná dcera, a když se tajně provdala za chudého Denise, tak to její vztahy s matkou Chantal Pelletier nijak nevylepší. Svého manžela má ale velmi ráda a nikdy svého rozhodnutí nelitovala. Když se její manžel rozhodl, že půjde s otcem do války, snažila se mu to rozmluvit. To se jí ale nepodařilo, proto s ním poslala alespoň svého otce, který jí vždy přál štěstí, aby na manžela a tchána dával pozor. Z války se vrátil jen její manžel.

Pro Isabellu samotnou byla doba odloučení od manžela skutečnou zkouškou. Také proto, že z relativně bohatého zázemí lékařské rodiny byl pád do bouchardské chudoby hořkou zkušeností a Isabelle se dlouho učila, jak tvrdý je chléb, když si na něj musí sama vydělat. Isabelle ale není někdo, kdo se snadno vzdává. Našla si cesty a teď se dere zpátky nahoru. A očividně nehodlá nechat nikoho bránit štěstí její nové rodiny.

Lucas Bouchard (25)

„Žádná bolest se nesnáší bůh než vzpomínky na štěstí v době neštěstí.“

Alighieri Dante

Se svým otcem už jako malý chodil do lesa na lovy, a když vyrostl, tak se stal jeho pomocníkem a pak hajným. Se svým životem byl spokojený, byl vždy veselý, měl dobrou práci a pěknou manželku, Dominique. Samozřejmě, říká se, že se často i hádaly a že Dominique vždy ráda trávila čas u Pelletierů na sklence či dvou, ale takové věci se dějí.

Dominique se nakonec do paměti celého Gévaudanu zapsala úplně jinak. Dominique byla první obětí Bestie. Lucas vyřídil vše potřebné a pak se vydal na cestu pomsty. Mnozí se sice můžou vesnickým lovcům Bestie jenom smát, ale Lucas věří, že jen místní dokáží porazit zrůdu.

Alphonse Bouchard (18)

„Nikde není práce bez zisku, ani zisku bez vynaložené práce.“

Titus Livius

Nejmladší syn je tak trochu černá ovce rodiny. Ničím se nevyučil, ale přesto rád rozhazuje peníze, aniž by se moc vědělo, kde je bere. Díky své urostlé postavě a prchlivé povaze je známý častými rvačkami, pokud je zrovna ve vesnici. V krčmě občas platí i za svoje kumpány, kteří za to na něj nedají dopustit.

Alphonse si dává velmi zakládat na tom, že na rozdíl od zbytku rodiny našel i bez vysilující driny cestu k bohatství a lepšímu bydlu. Nezapomíná ale ani na svoje povinnosti: i s nejhorší kocovinou vždy vstane a doprovodí matku do kostela.

Michelle Bouchard (21)

„Jak někdo může brát mládí vážně, když mu chybí zralost.“

Arthur Conan Doyle

Michelle je živel. V lese sbírá byliny a zná ho lépe než většina mužů. Vyzná se v lovu, v koření a zná mnohé z moudrosti i o hodně starších místních žen. U toho všeho ale nezapomíná být mladou dívkou: a zatímco jinde se rodiče starají, kdo snad přijde pro jejich dceru, s Michelle je jediná jistota: manžela si přivede domů ona.

Její kombinace drzosti, výřečnosti a vychytralosti jí otevřela cestu i k lepším přátelům: a když se někdo objeví se svou kamarádkou Léou, nejbohatší dívkou z vesnice, všichni ví, že se blíží problémy. Dívky se zkrátka chtějí bavit a to, že jedna má nejdražší brokát a šperky a druhá staré hadry a voňavku si vyrobila sama, to je jedno!

Rodina Gravois

„Chudým chybí vše a nikdo jim nepřijde na pomoc. Bobatým nechybí nic a každý spěchá, aby jim sloužil.“

Jean Paul Marat

S rodinou Gravois se život nikdy nemazlil. Nikdy nebyli bohatí, a tak museli pracovat pro Lamberta Duponta jako pasáci ovcí. Když začaly útoky Bestie, neměli jinou možnost než ve své práci pokračovat, a to stálo Martina a Olivii Gravois život. Jejich děti byly svěřeny do péče Lucienne Dupont, ale ani to je neochránilo od dalšího chození na pastviny. Nakonec se ale přeci jen nad nimi Bůh slitoval – to když se Claire podařilo další útok Bestie odvrátit a zachránit své sourozence.

Claire Gravois (20)

„Hospodin je můj podíl, mé dědictví, můj brad, moje skála, moje světlo, moje spasení, můj strážce, můj ochránce; jiných ochránců nemám.“

Jan Amos Komenský

Osud po celý život Claire tvrdě zkoušel, ostatně jako celou rodinu Gravois. Narodila se do chudých

poměrů, a tak odmala musela pracovat a pomáhat rodičům Olivii a Martinovi se uživit a pečovat o mladší sourozence.

Claire si ale nikdy nestěžovala, přijímala Boží zkoušky bez reptání a s pokorou. Poté, co jejich rodiče zemřeli po útoku Bestie, trpělivě snášela chování jejich opatrovnice a nikdy si nestěžovala, že musí dále pást ovce nedaleko místa, kde zahynuli rodiče. Jako zbožná katolička také odolává nátlaku, aby sourozenci Gravois konvertovali k hugenotům, jak si přeje rodina její tety.

O to více všechny překvapilo, že to byla právě Claire, jež zachránila svou sestru Emmu i bratra Martina před Bestií při útoku. Velmi brzy poté se začaly šířit zvěsti o tom, že to sama Panna Marie přispěchala Claire na pomoc v těžké chvíli.

Martin Gravois (18)

*„Když čekat znáš, ba čekat bez te mdloby,
jsa obelháván, neupadat v lež,*

*když, nenáviděn, sám jsi bez te zloby,
slov ctnosti nadarmo však nebereš...*

*když řekneš: „Svými vteřinami všemi
mně, čase, jak bych závodník byl, služ!“;*

*pak pán, pak vítěz na širé jsi zemi —
a co je víc: pak, synu můj, jsi muž!“*

Joseph Rudyard Kipling

Martin byl vždy temperamentní a nikdy si nic nenechal líbit. Už jako dítě se účastnil mnoha rvaček, často proto, že se někdo otrl o jejich rodinu. Troufal si i na silnější a starší, a tak spousta bojů končila jeho výpraskem. To ale Martina nezastavilo v tom, aby příště bránil čest rodiny znovu. Ačkoliv něco z jeho povahy obrousil čas, vyrostl Martin v mladého muže, který nejde pro ránu daleko.

I proto se Martin s chováním jejich opatrovnice a tety Lucienne Dupont nesmíruje tak snadno jako jeho sestry. Jeho nespokojenost roste a nejednou poznamenal na adresu tety něco nevybíravého. Marně mu sestra Claire domlouvá. Jíst se ale musí a i on se musel naučit leccos přehlédnout.

Po smrti rodičů se Martin cítí povinen ochraňovat své sestry a bránit čest rodiny. Přesto když došlo na největší zkoušku, nebyl to on, ale jeho sestra Claire, kdo zastavil Bestii, když na ně zaútočila, a s tím se Martin jen těžko srovnává.

Emma Gravois (16)

"Člověk začne chápat život, teprve když začne myslet na smrt."

Jiří Hubač

Emma jako nejmladší dítě byla miláčkem celé rodiny Gravois. Musela pracovat jako všichni ostatní, ale pokud to tvrdé podmínky dovolily, soustředila se na ni láska i pozornost jejich rodičů i sourozenců. Díky tomu z Emmy vyrostla veselá a možná trochu lehkomyšlná dívka, která volné chvíle trávil sněním o lepším životě.

Byla to Bestie, která vše změnila. Nejenže Emmu připravila o rodiče, ale ona sama se měla stát její další obětí. Jen díky starší sestře Claire, která se nebála Bestii postavit, Emma přežila. Jizvy nejsou jedinou připomínkou této události. Emma je od té doby vážnější a v kostele se objevuje častěji než dříve. Netají se vděčností, kterou cítí ke své sestře a Bohu za záchranu svého života. Její dřívější optimismus však nezmizel, spíše naopak, jako by setkání se smrtí spíše její víru v lepší život posílilo.

Další vesničané

Pastor Bernard Desmarais (26)

„That's me in the corner

That's me in the spotlight

Losing my religion“

R.E.M. - Losing my religion

Bernard je hugenotským pastorem. Starý pastor si ho vybral před Jean-Baptistem Dupontem, o kterém si všichni mysleli, že bude příštím pastorem. Jmenování Bernarda proto pro některé bylo překvapivé. O to větší překvapení pak bylo, když se Bernard vrátil ze Švýcarska s krásnou ženou, a přese všechny představy si s Jean-Baptistem dokonce velmi dobře rozumí a navzájem se podporují

Začátky v jeho novém úřadu po smrti starého pastora pro něj byly těžké. Za svoji neúnavnou práci se však stal oblíbeným a i díky jeho dobrým vztahům s páterem Grégoirem zde hugenoti s katolíky vycházejí relativně dobře a díky svým smířlivým slovům Bernard právem požívá úcty nejen od vesničanů.

Vivian Desmarais (25)

„Sleep and I shall soothe you, calm you and anoint you.

Myrrh for your hot forehead!

Then you'll feel

Everything's alright, yes, everything's fine.“

Andrew Lloyd Weber – Jesus Christ Superstar

Manželka Bernarda. Vivian pochází ze Švýcarska z rodiny významného obchodníka. Po příchodu Vivian Bernarda hodně podporovala. Jejich šťastné manželství bylo všem vzorem. Jediné, co všechny překvapuje je, že s manželem ještě nemají děti, ale to je asi způsobené nemocí. Vivian je totiž již dlouho nemocná, a proto k ní domů dochází Sarah Amble, která jí pomáhá se vším, co je v domácnosti třeba. Vivian byla už od svého příchodu velmi věřící ženou, nyní se však zdá, že je ve své víře ještě silnější, čímž hodně působí na všechny ve svém okolí.

Páter Grégoire Bonnet (53)

„Bůh ne žádá, abys uspěl. Žádá jen, aby ses o to pokusil.“

Matka Tereza

Katolický páter. Starý páter Grégoire sice není místní, ale žije zde již téměř celý život. Původně zde měl být pouze na krátký záskok, ale z různých důvodů zde nakonec již zůstal. Jeho chování je velmi světské a podle mnohých by se nad sebou měl více zamyslet. Na druhou stranu jsou jeho kázání a rady oblíbené. Přestože je Grégoire ve své víře silný, je také velmi smířlivý a i proto zde mají katolíci s hugenoty tak slušné vztahy. Dokonce i občas přimhouří oko nad některými ne tak úplně křesťanskými zvyky některých místních žen.

Georges Amble (38)

„Kdyby se mužům dostávalo manželek, jakých si zaslouhují, měli by ztraceně těžký život.“

Oscar Wilde

Georges Amble miluje svou ženu Sarah, to je jisté. Někteří říkají, že ona je jeho spásou, jiní tvrdí pravý opak. Pravdou je, že Georges za mlada trávil většinu času v hospodě a u kloudné práce ho nikdo neviděl. Pak potkal Sarah a od té doby pracuje velmi tvrdě, aby donesl domů nějaký ten peníz navíc. Vypomáhá, kde se dá, pracuje i jako místní hrobník. Kvůli lásce své ženy prý nakonec neodešel ani bojovat s dalšími do Ameriky, jak původně zamýšlel. I když mu to zpočátku někteří zazlívali, čas obrousil hrany. Koneckonců, Georges za tu dobu pro vesnici odvedl velký kus práce a to se počítá.

Sarah Amble (37)

„V životě můžete získat všechno, co budete chtít, když budete pomáhat druhým lidem, aby dostali to, co si přejí oni.“

Zig Ziglar

O Sarah možná ve vesnici kolují pomluvy o tom, jak drží svého muže zkrátka, ale jedno se jí nedá upřít. Pracuje stejně usilovně jako on, ne-li více. Je to právě ona, kdo pomáhá s domácností pastorovy ženy Vivian Desmarais a stará se o ni, když její nemoc propuká naplno. Pastor i jeho žena jsou jí za to velmi vděční a Vivian již několikrát prohlásila, jak je pro ně Sarah nepostradatelná.

Pastorova žena není jediná, kdo je jí za něco vděčný. S důvěrou se na ni obrací řada žen ve vesnici. Ve vesnici všichni moc dobře vědí, že právě Sarah již pomohla nejedné dívce a ženě, která se dostala do maléru.

Chantal Pelletier, rozená Simon (45 let)

„Samota lásku spíše rozněcuje, než tlumí.“

Alain René Le Sage

Když Anton Pelletier odcházel do války, báli se vesničané, že nebude nikdo, kdo by se staral o jejich zdraví. Brzy se ale ukázalo, že Chantal, která svému muži se vším pomáhala, se leccemu přiučila. Stala se tak plnohodnotnou náhradou za svého muže a v životě vesničanů se nic moc nezměnilo. Někteří sice

reptají, že tak vznešenou profesi by neměla vykonávat žena, ale když na ně přijde nějaká nemoc, ještě rádi se staví na vyšetření.

Chantal žije sama, protože její dcera se provdala do rodiny Bouchard. Baví se s ostatními ženami ve vesnici, přestože si s nimi tolik nerozumí. S muži se baví pouze o poloodborných tématech. Je vstřícná, pracovitá a poctivá. Možná až moc. Ve vsi toho někteří lidé využívají a platí jí za léčení méně, než plativali jejímu manželvi. To Chantal Pelletier uvádí do nepříjemných situací, kdy musí řešit finance, o které zas tolik nestojí, ale potřebuje je, aby se o sebe mohla postarat.

Daniel Moris (23)

„Všechny změny, i ty, po kterých jsme nejvíce toužili, mají svoji melancholickou stránku, protože to, co opouštíme, se stalo částí nás samých. Musíme zemřít jednomu životu, abychom mohli začít nový.“

Anatole France

Daniel vyrazil do války se svým bratrem Charlesem, ale vrátil se bez něj. Zlí jazykové tiše tvrdí, že je to tak možná lepší. S Charlesem byly vždycky jenom problémy a kromě mnoha zlomených dívčích srdcí nemohl nikdy za nic pořádného – obzvláště tak vynikal vedle solidního a spolehlivého Daniela, se kterým sice nikdy nebyla zrovna legrace, ale obchodu a dalším pracem se věnoval celým srdcem. Přesto Daniel za svého bratra truchlí. I jeho válka změnila, ale je připraven vrátit se ke svému starému životu se svou milovanou ženou Jeannette.

Jeannette Moris (22)

„Rozum neumí příliš dlouho brát úlobu srdce.“

François de La Rochefoucauld

Jeannette si svého muže Daniela příliš neužila. Krátce po svatbě narukoval do války a Jeannette se musela zatím postarat sama o sebe. Našla si práci na zámku jako služebná a čekala dlouhé roky na jeho návrat. A nyní je Daniel zpět a Jeannette má konečně šanci zjistit, co to znamená být paní Morisová.

A Jeannette už skutečně potřebuje podpořit: její otec Fernand Noyer se utápí v pití, práce na zámku s každým dalším důležitým hostem přibývá a mnozí by mohli podotknout, že Jeannette na zámek chodí očividně nervozní, jako by se snad do něčeho zapletla či něco pokazila.

Sabine Rufus (27 let)

„Každá vášeň nás vede k chybám, ale láska k těm nejtrapnějším.“

François de La Rochefoucauld

Přišla do vesnice před více jak patnácti lety jako mladičká dívka. Odette Martin ji vzala do učení, a když umírala, předala jí své řemeslo. A Sabine se k němu postavila čelem a veřejně – chodí po vesnici s hlavou hrdě vztyčenou, říká se o ní, že svede každého muže, kterého chce, a nijak se netají tím, že může kohokoliv urknout.

Svým chováním a praktikami, ke kterým se hlásí, si Sabine Rufus získala ve vsi také řadu odpůrců. To vyvrcholilo v obvinění z travičství a čarodějnictví, které přijíždí prověřit státní vyšetřovatel Guillaume Morel.

Místní šlechta

„Vžili-li jsme se již v myšlenku, že jsme někoho ztratili, připadá nám pak jeho neočekávaný návrat zvlášť bolestivý.“

Oscar Wilde

Panství v Morsange již dlouhou dobu patří mezi ty nejvíce prosperující v provincii Gévaudan. Nic na tom nezměnilo ani to, když baron François Joseph Paul de Morsange předal správu nad panstvím svému synovi Alexandrovi, ani to, když se mladý pán de Morsange rozhodl bojovat v daleké válce v Americe. Oplakávání, jak všichni věřili, mrtvého Alexandra de Morsange, a hlavně řádění Bestie už ale jistou stopu zanechalo. Alexandre Francois Auguste je ale zpět a jistě se vše brzy vrátí do starých dobrých kolejí.

(baron) Alexandre Francois Auguste de Morsange (35)

*Ejhle tu jsem již já doma sám mnoho bídy přetrpěl
s dvacátým se rokem navrátiv půdu v oteckou.*

Oddysovy příběhy v překladu Jana Šafránka

Podle zpráv z války měl Alexandr de Morsange padnout v Americe. Přesto se s hrstkou mužů vrací domů, kde již byl prohlášen za mrtvého. Jaký bude návrat tohoto ztraceného syna? Na Alexandra každý vzpomíná po svém: pro toho je příliš přísným na sebe i na své okolí, pro jiného nafoukaným holobrádkem bez životní zkušenosti a zase pro jiného bláznem, který zanechal doma mladou ženu a raději se vrhl do dobrodružství, které nikomu neprospěje.

Alexandre provedl své muže válkou – díky tomu, že mu byli oporou. Dokážou společně projít mírem?

François Joseph Paul de Morsange (62)

What have I become

My dearest friend?

Everyone I know

goes away, in the end...

Trent Reznor – Hurt

Starý pán rád vzpomíná na dlouhá léta, která slavně strávil ve francouzském námořnictvu. Před deseti lety zemřela jeho manželka a s jejím odchodem jakoby na François naráz dopadla tíha stáří. Předal vládu nad panstvím svému synovi Alexandrovi a sám se začal věnovat zejména lovu a čtbě.

Po odchodu Alexandra spolu s desítkou mužů z vesnice do války byl pověřen správou panství Alexanderův přítel Gustave Lucas d'Aumonte. Gustavova smrt však znamenala pro François návrat k panovnickým povinnostem. V panování je mu velkou oporou jeho snacha Anna Sophie. Možná jsou pak právě povinnosti to, co starý muž potřeboval ze všeho nejvíc – získal prý znovu chuť k jídlu, k životu i k vínu. Jistě mu také nový život do žil vnese setkání s jeho dobrou přítelkyní Marií Claire de Portefaix!

Anne Sophie de La Hogue (32)

*Je to po létech domů se navrátivší manžel. A tak plačíc Penelopa upřímo běží, ruce vůkol
šije vrhá Odyssevu, drabou blavu líbe.*

Příběhy Oddysovy, překlad Jan Šafránek

Anne Sophie pochází ze zchudlé šlechtické rodiny. Sňatek byl jedním ze sérií kroků, které měly navrátit rodu zašlou slávu. A peníze. Anně Sophii se dostalo vybraného vzdělání, které padlo na úrodnou půdu její vrozené inteligence. Svému muži Alexandrovi vždy dobře poradila v politických a vladařských záležitostech. A když Alexandre odplul bojovat do Ameriky a jeho přítel Gustave Lucas d'Aumonte, který se měl starat o panství v době Alexandrovi absence, zemřel, stala se nepostradatelnou pomocnicí svému tchánu François de Morsange. Starý pán jejím radám vždy dopřával sluchu a stěží bez ní kdy co rozhodl. Anna Sophia držela dlouhý smutek poté, co byl její muž prohlášen za mrtvého. V jeho návrat již ani nedoufala.

Adèle de La Motte (25)

„Budoucnost patří těm, kdo věří svým krásným snům.“

Eleanor Roosevelt

Druhorozená dcera ze zchudlé šlechtické rodiny de La Motte je líbeznou mladou dámou. Ještě před třemi lety pracovala Adèle jako guvernánka v rodině de Portefaix. Poté se však podařilo rodině získat pařížského vychovatele Alfreda Decaula a Aděliných služeb již nebylo déle potřeba. Místo si však záhy našla na sousedním panství, kde se jí ujala Anne Sophie, snad proto, že chápala těžkosti urozené dámy bez finančního zajištění. Výhodný sňatek by její potíže s nedostatkem peněz jistě navždy vyřešil – existuje ale však vůbec někdo, kdo bude stát o její ruku? Obzvlášť vzhledem k tomu, jak moc miluje své knihy, básně a vůbec všechny tyto nepraktické věci?

Charlotte Sheffield (32)

*„Ženy! Ženy! Kdo je pochopí? Jejich úsměvy odporují jejich pohledům, jejich slova slibují i vábí a zvuk jejich hlasu odrazuje.
Někdy ve vteřině postihnou a uhodnou naši nejtajnější myšlenku a hned zase nechápu nejjasnější narážky.“*

Michail Jurjevič Lermontov

Tato dáma z lepší společnosti a nadaná umělkyně vzbudila ihned po příjezdu do Morsange rozruch. Charlotte Sheffield je totiž krásná žena, která si je svých předností rozhodně vědoma. Velmi rychle si získala příznivce jak z řad urozených pánů, tak místních obyvatel. Nutno podotknout, že se jedná výhradně o muže. Místní ženy z jejího příjezdu jsou výrazně méně nadšeny a snaží se přesvědčit své protějšky, aby téhle Angličance nevěřili. Neúspěšně.

Píše prý vlastní knihu, kterou chce leccos vyjádřit, v kontaktu je se vzdělanci po celé Evropě... na Morsange přijela skutečně výjimečná osobnost!

Charles Marteau (57)

„V tom je opravdová radost života: sloužit a plně se věnovat určitému cíli, být přesvědčeni o jeho velikosti. Celi se nechat strávit předtím, než nás dají do starého železa.“

George Bernard Shaw

Rodina Marteau je s rodem de Morsange propojena již po čtyři generace. Nejstarší syn z této rodiny vždy sloužil jako správce zámku, potažmo celého panství. Charles Marteau funkci majordoma převzal po svém otci před více jak třiceti lety. Jeho život je pevně spjat s rodinou de Morsange, ale ze své pozice má také velmi blízko k lidem ve vesnici. Jako majordomus dohlíží nejen na sloužící, ale také na potřeby vědců, kteří žijí na zámku, nebo galejnic, které byly na baronův příkaz povolány k provádění vykopávek.

Marteau není žádný obyčejný lokaj. Má na starosti rozsáhlé majetky, činí důležitá rozhodnutí a často rozhoduje o věcech, které jsou příliš nicotné, aby s nimi obtěžoval svého pána. Hůře se na něm podepisuje samota: pokud je mu někdo blízký, tak místní hráči karet.

Vědci

„Budoucnost a štěstí lidstva závisí na vědě. Běda lidské společnosti, jestliže nepochopí tuto jednoduchou pravdu.“

Charles Richet

Rod de Morsange se vždy zasazoval o rozvoj umění a vědy a François a Alexandre de Morsange nezůstali pozadu. Mít na svém dvoře učené filosofy se v současnosti nosí a toto panství není výjimkou. A tak se pánové z Morsange stali se mecenáši dvou významných osvícenců a dali jim prostor věnovat se jejich vědeckému bádání.

Étienne Lamarck (38)

„Jednej tak, abys používal lidství jak ve své osobě, tak i v osobě každého druhého vždy zároveň jako účel a nikdy pouze jako prostředek.“

Immanuel Kant

Étienne je velice vzdělaným mužem. Již několik let píše vědeckou knihu na pomezí filosofie a přírodních věd, která by se měla zapsat do dějin. Na zámek byl pozván Alexandrem de Morsange ještě předtím, než odešel do války. S oblibou rozmlouvá se šlechtou, která ho štědrě hostí. Jeho oblíbeným tématem je metafyzika, podle něj jediná možná čistá věda přírody. Se svým kolegou Tadeuszem Grabowskim často vede dlouhé filosoficko-vědní diskuse. Právě na jeho naléhání povolal baron François de Morsange skupinu galejnic, provádějící na panství vykopávky.

Tadeusz Grabowski (28)

„Kdybychom věděli, co děláme, nebyl by to přece výzkum.“

Albert Einstein

Tadeusz je sice vzdělcem a odborníkem v řadě přírodních věd, knihu ale nepíše. Mnohem více se totiž věnuje jednotlivým experimentům a psaním krátkých a fundovaných článků, kterým na panství málo kdo rozumí. Přesto se Tadeusz u dvora těší úctě: je zběhlý v medicíně lidí i zvířat, často jedná jako osobní lékař rodiny de Morsange. Legendární jsou pak jeho občasně hádky s Étienem, ve kterých mu zdatně sekunduje jeho až překvapivě vzdělaná žena. Slovní akademici se často plamenně dohadují, která věda má pravdu, jak je to s přítomností Boha ve světě a jaké jsou hranice etiky a správné interpretace klasiků. Některé hádky skončily dokonce i tak, že po sobě vrhali jídlo a nádoby a práskali dveřmi.

Po takové hádce je mezi Grabowským a panem Lemarckem vždy krátkou dobu napjaté ticho, které se ale velmi rychle mění zase v družný hovor.

Złota Grabowska (27)

„Ničeho v životě se nemáme bát, je třeba to jen pochopit. Nastal čas chápat více a bát se méně.“

Marie Curie Skłodowska

Kdo by od Złoty čekal, že bude mlčícím přívěskem svého vzdělaného manžela, byl by velmi zklamán. S Tadeuszem přicestovala sebevědomá žena s dobrým vychováním, která sice rozhodně nepovykuje a neskáče mužům do řeči, ale chytrou odpovědí dokáže neurvalce ponížit víc než muž pěstí.

I díky tomu skvěle zapadla do místního ženského kolektivu, ve kterém tráví dost času. Říká se také, že svému muži hodně pomáhá s výzkumy, dokonce že možná i polovina jeho vědecké práce je ve skutečnosti její, jenom jí samozřejmě nemůže vydávat tak snadno. Ať je pravda kdekoliv, jejich vztah zůstává plný lásky i po letech, co spolu žijí. Stále na sebe chystají různá překvapení, dávají si dárky a nejedna žena na zámku i ve vesnici žárlí na pozornost, kterou mladé Polce její muž dopřává.

Vojáci

„Život dovede nejlépe ocenit voják a mnich.“

Honoré de Balzac

Vojenská posádka na Morsange možná nepatří k největším, nikdo ale nepochybuje o schopnostech místních vojáků. Jejich úkolem je ochraňovat panstvo ze zámku a udržovat klid ve vesnici. A nebýt Bestie, dařilo by se jim ho plnit dokonale!

Rodolphe Neville (46)

„Cílem války je vraždění, zbrání války je vyzvědačství, zrada a povzbuzování k ní, přivádění obyvatel na mizinu, drancování nebo kradení ve prospěch armády, podvod a lež, nazývané válečnou lstí. Mravem vojenského stavu je nedostatek svobody, to znamená kázeň, zabálka, nevzdělanost, kerutost, nemravnost, opilství. A přes to všechno je to nejvyšší stav a všichni ho mají v úctě.“

Lev Nikolajevič Tolstoj

Jako druhorozený syn neměl právo na převzetí rodinného obchodu. Nikdy to svému bratru Robertovi nezazlíval, nechtěl by trávit život počty a smlouváním. Život vojáka mu přišel vždy úctyhodnější a zajímavější. Ani po vraždě bratra se tak do obchodu nepustil a raději jej přenechal rodině Dupontů. Když se Alexandre de Morsange rozhodl jet bojovat do Ameriky, cítil Rodolphe jako svou povinnost jet s ním. Po čtyřech letech se vrátil zpět a opět zaujal své místo v zámecké posádce, které k jeho nelibosti velí mladý a nezkušený Marcel Demaěl.

Joseph Forestier (19)

„Jenom sirotci si můžou vybrat vlastního otce -a milují ho dvojnásob.“

Adam Johnson

Benoit Forestier přivedl Josepha před deseti lety z lesa. Byl sám a opuštěný, a tak se ho Benoit ujal a dal mu své jméno. Joseph pomáhal Benoitovi v lese a odmalička také zařizoval různé pochůzky pro vojáky ze zámku. V šestnácti letech se k nim přidal. V zacházení s puškou a šavlí je dnes zručnější než leckterý zkušený a válkou protřelý voják a nijak se za to nestydí. Netrpí ani přílišnou pýchou, ani na pití, ani na ženské. Podle mnohých ho žene vpřed zoufalá potřeba nezklamat své kolegy, nezklamat svého pána, a hlavně nezklamat Benoita.

Marcel Demaěl (25)

„Pro důstojníka je vedle profesionálních znalostí všeobecná kultura nezbytností.“

Ferdinand Foch

Marcel Demaěl přišel na zámek přímo z důstojnické školy, kde složil všechny zkoušky nebývale brzy a s vynikajícími výsledky. Přesto skončil v Morsange. Zlí jazykové říkají, že za to může primárně jeho povaha – Marcel se přesně drží svých povinností, je sebevědomý až arogantní, pohrdá níže postavenými lidmi a i přes jeho věk se ho podřízení spíše bojí, než že by ho respektovali.

Alespoň tak si o něm povídají muži ve vesnici. Možná za tím stojí i to, že mladý důstojník je pro řadu žen obdivovaným vzorem – navíc dobře zajištěným, že.

Marcel je syn Honoré Demaěla.

Cizí šlechta

„Čest tvoje, jméno a chvála ti po všechny zůstanou časy.“

Maro Publius Vergilius

V čele starobylého a slavného rodu de Portefaix stojí baronka Marie-Claire, ačkoliv již její syn Christophe Auguste má dávno věk na to, aby se panství ujal sám. Bohužel jeho choroba mu to zatím neumožňovala, i když jak se zdá, mohlo by se to již brzy změnit. Baronka se synem a s významnými příslušníky svého dvora přijíždí na Morsange nejen kvůli přátelské návštěvě svých sousedů, ale také aby projednali další postup v záležitosti Bestie.

Baronka Marie-Claire de Portefaix (51)

Výchova je bodem, kdy se rozhodujeme, nakolik milujeme své děti – jestli tolik, abychom jim dovolili vstoupit do světa.

Volně podle Hannah Arendt: Krize výchovy

Mnohokrát zkoušená žena, která však zůstává věrná tradicím. I tak by se dala popsat Marie-Claire. V životě jí potkalo mnoho těžkostí. Jednou z mnoha byla smrt jejího manžela, po které se sama musela začít starat o svého nedospělého syna. Aby toho nebylo málo, tak se s postupem času ukázalo, že je její syn nemocný. Nyní se blíží čas, kdy by mohlo její regentství skončit a ona by si konečně mohla trochu odpočinout.

Christophe Auguste de Portefaix (23)

Člověk se může stát člověkem pouze výchováním.

Immanuel Kant

Christophe Auguste je jediným synem Marie-Claire a také právoplatným dědicem. Vzhledem k tomu, že jeho otec zemřel, když byl ještě Christophe Auguste příliš mladý na to, aby převzal starosti o rodinné dědictví, tak se o vše starala jeho matka, jakožto regentka. Brzy se ukázalo, že to tak bylo lepší, protože se u něj projevila nemoc. Jeho záchvaty ho vyřadily z veřejného života, avšak zdá se, že v poslední době ustoupily, a tak možná Christophe Auguste bude moci převzít své dědické povinnosti. Samozřejmě, na panství se mluví jenom o záchvatech. Polohlasem se pak dodává, že kdyby šlo jen o ty, bylo by vše skvělé. Mladý pán je ale zvláštní i v leccem jiném a podle mnohých je zkrátka nemožné mu někdy svěřit vládu.

Alfred Decaul (36)

On je člověk, kterého nejvíce miluji, protože mi ukazuje, jaký bych mohl být. On je také člověk, kterého nejvíce nenávídím, protože mi ukazuje, jaký doopravdy jsem.

Alkéibiades o Sokratovi, v Platonově dialogu Symposium

Alfred nastoupil jako vychovatel mladého pána před třemi lety. Marie-Claire ho tehdy pozvala na doporučení své příbuzné z Paříže. Alfred je velmi vzdělaný a má jasné představy, jak by se měly léčit záchvaty mladého pána. Jeho metody jsou zvláštní a moderní, avšak výsledky to, zdá se, nějaké přináší. A samozřejmě, s výsledky přišel i vliv u dvora. Říká se, že Christophův léčebný režim se vztahuje na všechny u dvora v rámci Alfredových nových metod a že byla zavedena celá řada podivných zvyků, kterými tento... pedagog určuje rytmus života rodu.

Páter Matthieu (43)

Jen jedno dítě Boží na světě se obešlo bez hříchu – a žádné bez utrpení.

Sv. Augustin

Páter Matthieu je zpovědníkem rodu De Portefaix již dlouhá léta. S otcem Christophem Augusta dokonce vyrůstal, a možná i proto často mluví do výchovy mladého pána, stejně jako dává hlasitě najevo, že už nastal čas, aby se Christophe Auguste ujal svého dědictví.

Matthieu je důležitou oporou rodu, jeho stálíci. Přináší rozhřešení před Bohem a lidskou útěchu vždy a vytrvale těm, kteří potřebují podepřít na cestě životem. V jeho lásce a pokoře jsou prý i stopy prožitě bolesti: ale to jsou jistě jen pomluvy a klepy.

Henriette Colbert (29)

Všechno má své meze! Z železné rudy nevychováme zlato.

Mark Twain

Henriette se narodila do rodiny pokladníka rodu de Portefaix. Od dětství svého otce prý sledovala při práci, a tak se stalo, že z Henriette vyrostla důstojná a schopná nástupkyně a po smrti svého otce převzala starost o finance a majetek rodu de Portefaix. I když svůj úřad vykonává teprve pár let, Marie-Claire si již zvykla na svou pokladnici spoléhat. Henriette se domnívá, že už je načase, aby se mladý pán oženil, ideálně za někoho, kdo rodu de Portefaix donese další statky. Henriette se vůbec v mnohém chová velmi autoritativně a nebojí se říct svůj názor.

Honoré Demaël (45)

Mému otci dlužím život, mému učiteli to, že je to dobrý život.

Alexandr Veliký

Sloužil dlouhá léta v armádě a byl blízkým přítelem Marie-Claire už v dětství a i nyní je jí velkou oporou. Honoré je přímý a čestný muž, který umí držet své slovo, a takových lidí je v dnešní době málo. I když nežije přímo na dvoře rodu de Portefaix, bývá zde častým hostem a doprovází je i tentokrát. Navíc na vojenské posádce u rodu de Morsange slouží jeho syn Marcel a říká se, že Honoré chce využít příležitosti a pokusit se na syna po dlouhé době odloučení řádně otcovsky zapůsobit. Respektovaný Honoré je také uznáván jako soudce a rozhodčí sporů.

Florence Margaux De Portefaix (20)

Musí být způsoben chaos, aby se zrodila hvězda.

Fridrich Nietzsche

Je nevlastní sestrou Christopa Augusta. Otec se jí ujal po smrti její matky a dokonce jí i dovolil používat jméno rodu. I přes zprvu napjaté vztahy s Marie-Claire se brzy ukázala jako výrazná pomoc ve starosti o správu majetku. Její názory jsou velmi moderní a osvícenecké a ráda by panství co nejdříve zmodernizovala. Proti tomu se však staví Marie Claire.

A možná oprávněně. Florence totiž rozhodně přináší změnu všude, kam přijde, málokdy ale jakkoliv promyšlenou. Říká se o ní, že se chová jako vichřice a jen čeká, jestli z jejího řádění vzejde něco zajímavého.

Lovci

Němci

"Zlo a dobro přestávají být rozlišitelné ve chvíli, kdy se lidé rozhodnou v boji se zlem užít všech prostředků."

Christopher Dawkins

Po půl roce pokusů všichni lovci, kteří lovili Bestii čistě pro peníze, postupně odpadli. K tomu, aby lovec mohl žít půl roku u Morsange a hradit všechny náklady, byla potřeba silná motivace, finanční zázemí a po tom, co se řada lovců stala kořistí, i velká porce odvahy. Skupina Heinricha Rennera má všechno z toho. Profesionálové, kteří loví kuriózní zvířata po celém světě, zde hledají nejen odměnu, ale hlavně další trofej do sbírky podivných šelem.

Heinrich Renner (48)

„Dokonalý vojevůdce musí mít tyto čtyři vlastnosti: znalost vojenských záležitostí, statečnost, autoritu a štěstí.“

Marcus Tullius Cicero

Velitel skupiny. Tenhle zkušený, autoritu vzbuzující pruský šlechtic toho už má hodně za sebou a jeho četné jízvy vypovídají o mnohých dobrodružstvích. Prý má na svém kontě velké množství trofejí, mezi lovci patří k nejlepším. Místní Bestie je pro něj další dobrou příležitostí ukázat své schopnosti, proto se jistě bude snažit, aby byla jeho skupina tou úspěšnou, která Bestii dostane. Heinricha pohání ctižádost a touha po slávě: možná právě tato šelma bude jeho poslední, možná právě skrze tuto zrudu vstoupí do dějin.

Julian de Lorraine-Lillebone (26)

„Lékařské povolání je fraška, ve které hrají tři herci: pacient, lékař a nemoc.“

Hippokratés

Tento mladý šlechtic je pro místní trochu záhadou. Proč se po dokončení studií medicíny baron rozhodl opustit pohodlí velkého města a vydal se jako lékař s výpravou lovců na venkov, není příliš jasné. Možná aby nasbíral zkušenosti, možná od něčeho utíká. Místní děvčata jsou z mladého a pohledného šlechtice každopádně nadšená. Ve své profesi uznává pouze vzdělané autority a představa ženy-lékařky je mu naprosto cizí. Proto se hned po příchodu do vesnice dostal do konfliktu s místní lékařkou.

Ludwig von Kleist (16)

„Kdo by měl rád to nestoudné a drzé mládí?“

Marcus Tullius Cicero

Ludwigův otec slíbil Rennerovi, že jeho výpravu bude financovat. Jeho jedinou podmínkou bylo, že s ním pošle svého syna. Zlí jazykové tvrdí, že se ho chtěl zbavit, protože Ludwig není nějaký nesmělý chlapec, spíše naopak, na svůj věk se chová až moc nevázaně, začal vyhledávat pochybnou společnost, dívky a večírky. Otec si proto myslí, že mu výprava prospěje. Ludwig se tomu nebrání, dobrodružství ho láká a aspoň nebude pod neustálým dohledem otce a ochutná pravou svobodu.

Hans Esbach (40)

„Věda říká první slovo o všem, ale poslední o ničem.“

Victor Hugo

Jeho pověst ho předchází, je znám po celém Prusku i Francii jako lovec a vědec v jedné osobě, který se ničeho nebojí a dokáže skolit každou nestvůru. Sláva mu však trochu stoupla do hlavy. Velmi rád se poslouchá a někteří si říkají, kolik je z toho všeho asi pravda. Jisté ale je, že svému řemeslu velmi dobře rozumí a jeho badatelský zápal je neukojitelný. S Rennerem se zná už velmi dlouho a jsou to přátelé, kteří spolu prožili už nejedno dobrodružství.

Robert Lestrange (31)

„Pouze ti, kteří se odváží jít příliš daleko, mohou přijít na to, jak daleko se dá jít.“

Thomas Stearns Eliot

Robert se narodil za mořem v Louisianně a bojoval za Francii v sedmileté válce. Pak se vydal do Evropy, možná ve společnosti některých vojáků, kteří se vraceli domů, zná se totiž s veterány z vesnice. Nikdo toho ale o něm moc neví, moc toho o své minulosti nenamluví, snad jen že měl v Nové Francii ženu a o žádnou místní rozhodně nestojí, ani na jeden jediný polibek. K Rennerově skupině se přidal nedávno a plní v ní funkci stopaře.

Skupina královského lovcího - Francouzi

„Kuráž je dobrá. Vytrvalost lepší.“

Jean De La Fontaine

Když se sám francouzský král Ludvík rozhodl zasáhnout v případě Bestie z Gevaudan, byla jeho volba jasná. Kdo jiný by si dokázal poradit s nebezpečným zvířetem, než jeho schopný lovcí Philippe Vaumesle d'Enneval, nedávno povýšený do šlechtického stavu? Pan d'Enneval svého krále nikdy nezklamal a nedopustí, aby to Bestie jakkoliv změnila.

Philippe Vaumesle d'Enneval (42)

"Rozhodni se, co chceš dělat, rozhodni se, co jsi za to ochotný dát, stanov si priority a pusť se do práce."

H.L. Hunt

Ihned po příjezdu na místo pochopil, že do celého lovu je třeba přinést nějaký řád. Vždyť všichni ti cizáci, které do kraje Bestie přilákala, si na místě spíše překážejí. Okamžitě začal vytvářet plán a připravovat změny. Času a lidských životů již bylo promarněno dost. Ať bude cena jakákoliv, již brzy donese hlavu Bestie do Versailles. Neúspěch je totiž slovo, které rozhodný a chladnokrevný královský lovcí nezná, a učít se ho rozhodně nehodlá!

Jerôme Grossier (28)

"Kdo žije pro boj s nepřítelem, má zájem na tom, aby tento nepřítel zůstal na živu."

Friedrich Nietzsche

Všude, kde potkáte královského lovcího, naleznete nedaleko i Jerôma. Prý je sluhou pana d'Enneval, ale říká se, že Jerôme drží v rukou častěji zbraň než pánův nočník. Jisté je, že pana d'Enneval doprovází i při lovech a stopování a všichni, kdo ho viděli šermovat, říkají, že je více než dobrý. Zdá se, že se lovcí na schopnosti svého sluhy celkem spoléhá, což je velká pocta, zvláště uvážíme-li, že Jerômovi evidentně chybí dobré mravy i nenápadnost dobrého sluhy. To, jak tento rváč mohl přežít u královského dvora, se stalo předmětem mnoha drbů i šílených teorií mezi místním služebnictvem.

Hélène Petit (24)

"Muž má svou vůli, ale žena svou metodu."

Oliver Wendell Holmes

Zatímco o Jerômových schopnostech jako sloužícího pochybují mnozí, Hélène je vzorovou služebnou. Je tichá, pokorná, stojí, kde je potřeba, a mlčí, když je to vhodné. Nikdo se tedy nediví, že pan d'Enneval s důležitými dokumenty či pochůzkami raději posílá ji. Koneckonců, Hélène je milá dívka, v její společnosti se lidé cítí dobře. Mezi místní rychle zapadla a nejedna místní žena si s ní ráda popovídá. I na muže má dobrý vliv, dokonce i Jerôme se v její blízkosti chová lépe.

Zlí jazykové tvrdí, že pan d'Enneval nevyužívá Hélène jen pro nošení dopisů a že možná příliš často si jí volá k sobě do komnaty i v nočních hodinách. Kdo ví, Hélène na tyto narážky reaguje jen tajuplným úsměvem. Před panem d'Enneval se o tom určitě nikdo nezmiňuje, ale kdo by se mu divil, říkají si místní pánové a tiše mu závidí takovou služebnou.

Španělé

"Je úžasné, kolik času dobrí lidé věnují boji s Dáblem. Jen kdyby se stejným západem milovali své bližní, Dábel by pošel sám."

Hellen Keller

Tato skupina v lidech vyvolává zvědavost. Je totiž plná rozporů. Španělský temperament promísený s uvážlivým chováním mužů, kteří už něco zažili. Bojový duch v kontrastu se smířlivostí vlastní hluboce věřícím lidem. Známa tvář jejich vůdce a muži, o kterých nikdo zatím neslyšel. A také určité napětí, které je ze skupiny cítit.

Ángelo Francisco de el Aranda (37)

"Sláva je něco, co se musí vybrát – čest je něco, co se nesmí ztratit."

Arthur Schopenhauer

Je známý lovec, i když ne tak slavný jako například Heinrich Renner. Mezi prostým lidem se říká, že Ángelo pronásleduje Dávla po celém světě. Ti více při zemi tvrdí, že hluboká víra mu prostě není překážkou v lovení za zlato. Ángelo je muž v nejlepších letech, ale již jsou na něm znát stopy zranění, která v minulosti utržil. Je spíše rozvážným a opatrným vůdcem. A také jednotlivým prvkem ve skupině mužů, z nichž se někteří teprve blíže seznamují.

Za Ángelem se ve vesnici nejedna žena ohlídlá a ač Ángelo nemá problém nejeden úsměv vrátit, milostných pletek se drží stranou.

Pablo Lopéz (49)

A: Řekni indiánům, že se musí podřítit vůli Boží a opustit misie.

G: Podle nich z Boží vůle vyšli z džunglí a vybudovali misie. Nechápu, proč Bůh změnil názor.

Rozhovor Altamirana a Gabriela z filmu Misie

Je nejstarším členem skupiny. Je velmi pobožný, ale zároveň temperamentní a často zapšklý. Působí přísným dojmem, zvláště když na vás pohlédne svým pronikavým zrakem. V tu chvíli je vám jasné, že hledá vaše hříchy. Úplně jinak se ale chová v přítomnosti dětí a starších žen. V takový okamžik jako kdyby ožil a na chvíli zapomněl na chmury, které s sebou nosí. S dětmi si hraje a s ženami vesele rozmlouvá o obyčejných věcech. Zkušenější vesničané tvrdí, že jeho vážnější tvář je tvář muže, kterému bylo něco sebráno.

Pablo se zjevně moc nemusí s Miguelem. Pokud zrovna nerozmlouvá s Ángelem, je vídán v kostele nebo jinde o samotě s knihou.

Miguel Hidalgo (29)

"Pro mě není žádné vykoupení, pro mě není žádné pokání dost velké."

Kapitán Mendoza, z filmu Misie

Nejmladší člen skupiny a její stopař. Od pohledu ale také bývalý voják. Jeho pohyby jsou úsporné a účelné. Se zbraněmi to umí a pro ránu také nemá daleko. V jeho očích je něco nezkrotného, co v lidech vyvolává obavy. Někteří tvrdí, že se do Ángelovy družiny nehodí, ale ten nad ním drží ochrannou ruku. Zároveň na něj má zjevně dobrý vliv, protože v jeho přítomnosti se Miguel chová pokorně a klidně.

O Miguelovi se ví, že strávil pár let v Americe. Ovšem v jiné části než kde se vedla válka o nezávislost.

Carlos Antonio Esteban (39)

"Pokud láska není šílená, není láskou."

Pedro Calderon de la Barca

Je nejveselejším mužem družiny. Je o kousek starší než Ángelo a leccos zažil. Nic si z toho ale nedělá. Ze života si bere jen to dobré a neustále je připravený na další dobrodružství nebo jiné příležitosti, jak se pobavit. Jako jeden z mála cizích lovců si rychle potykal s vesničany. Spojujícím prvkem bylo samozřejmě víno. K jejich nelibosti si ovšem potykal i s místními ženami. Ty jsou rády za jeho pozornost a je jen otázkou času, kdy na Carlose vyběhne nějaký žárlivý muž.

Carlos je dobrý přítel Ángela a jako takový je jeho pravou rukou.

Rusové

„Pro šíleného psa není sedm verstev žádná oklika.“

Ruské přísloví

Lidé z Morsange si po čase zvykli na různé lovce: podivíny, cizince, blouznivce, opilce i zoufalce bažící po pomstě. Výprava pod vedením Iriny Alexandrovny se ještě ani zdaleka neokoukala. A těžko říct, jestli k tomu přispívá více jejich exotické oděni, pitky mužů, zvláštní styl lovu anebo vůbec to, že je vede žena opásaná šavlí a pistolemi.

kněžna Irina Alexandrovna Platonova (41)

Hořkost je jako rakovina - pomalu tě rozžere. Ale hněv, hněv je jako plamen, který vše očistí.

Maya Angelou

Přišla spolu se svojí skupinou lovců teprve nedávno. Působí velmi sebevědomě a rozhodně. Sem dostopovali Bestii až z Rusi, kde prý zabila Irinina manželka. Možná i proto je Irina vůči všem ostatním lovcům tak tvrdá a neúprosně pracuje na tom, aby to byla právě ona, kdo uloví Bestii.

Prý má zpátky doma ještě další děti kromě Nikolaje, je-li to však pravda, tak se k nim nehodlá vrátit dříve, než pomstí muže. Irina je rázná a slovy šetří. Obléká se více jako muž než žena, což některé ženy, hlavně šlechtického původu popouzí.

Gennadij Jakovlevič Lvov (48)

Člověk je nejméně on sám, když hovoří o sobě. Dej mu masku, a poví pravdu.

Oscar Wilde

Gennadij je velmi výmluvný a zároveň se nezapře jeho původ. Chováním, vystupováním i oděvem dává jasně najevo, že pochází z lepších vrstev, a zároveň svou výmluvností dává jasně najevo, že je zkušeným diplomatem. Je proto s podivem, že přicestoval zrovna s Irinou a jejími lovci. Nejspíše ji pouze využívá jako svůj doprovod. Nebo je to jinak? Tento světaznalý muž se, pokud má náladu, rád podělí o příběhy ze všech koutů Evropy. Nejraději nad sklenicí vína, což však může být ošemetné, protože občas pak má temné nálady, kdy je lepší se mu vyhnout.

Roman Dmitrijevič Vinogradov (55)

Udatnost je stabilita - ne rukou a nobou, ale srdce a duše.

Michel de Montaigne

Pochází až z daleké Sibíře. Roman je nejstarším lovcem, který často a rád vypráví všelijaké pověsti a příběhy. Irina si ho do své skupiny prý vybrala pro jeho skvělou mušku a mnohé zkušenosti z lovů v těch nejtěžších podmínkách. Je to také výborný stopař. Roman, vzhledem ke svému věku a zkušenostem, na většinu lidí nahlíží jako na své děti. Přísně všem připomíná tradiční hodnoty a důležitost cti. Nejvíce pak mladému Nikolajovi.

Nikolaj Sergejevič Platonov (20)

Člověk má možnost volby - a právě table schopnost z něj dělá člověka.

John Steinbeck - Na východ od Ráje

Irinin syn Nikolaj studoval v Moskvě na důstojníka a nejspíš směřoval až do carské gardy. Avšak po smrti otce vyrazil s matkou za Bestií. Na všechny působí jako velmi vzdělaný mladý muž, kterým ale zmítají mladické touhy a nejistoty. Není proto ničím zvláštní, že ho v jednu chvíli vidíte s knihou někde v tichosti a jindy zase v centru dění se skleničkou v ruce. Rád se také předvádí před dívkami ze zámku, které zájem takového šarmantního mladého muže těší.

Pavel Konstantinovič Koloman (36)

Člověka poznáš podle smíchu. Můžeš si být jist, že je to dobrý člověk, když se ti pozdává jeho smích, ještě než ho poznáš.

Fjodor Michajlovič Dostojevskij

Pavel Konstantinovič je vojákem a lovcem, který s armádou prošel všude možné i nemožné a sem se dostal spolu s Irininou skupinou. Je to silný muž, který pro ránu nejde daleko. Zvláštní by se mohla u takto stroze vypadajícího muže zdát jeho neobvyklá záliba v literatuře. Avšak jak se sám nechal slyšet při svých často příliš filosofických rozpravách, cítí se být hlavně spisovatelem. Pavel si často zapisuje různá vyprávění do svého deníku. Nejspíše sbírá materiál pro knihu.

Cizinci

Obchodníci

„Nic nepomáhá vútězství rozumu tolik, jako klid těch, kteří mu slouží.“

Thomas Paine

Bestie nepřilákala do kraje jen cizí lovce, ale i další, kteří se rozhodli nabídnout své služby. Mezi nimi i obchodníky Michela Bruna a Gabriela Verta, kteří přijeli dojednat možnosti zásobování a prodeje všeho potřebného pro lov Bestie.

Michel Brun (33, obchodník)

"Mír je tak velké dobro, že může být vykoupen jen za cenu obětí, které přinesou jednotlivci i společnost."

Jan Pavel II.

Michel věří v to, že každý člověk má ve světě své nezaměnitelné místo a poslání, které musí v životě naplnit. On zasvětil svůj život tomu, aby dělal svět lepším místem pro všechny lidi dobré vůle. Z jeho poutě ho nikdo nedokáže odvrátit, snad jen občas musí překonat překážky, které mu do cesty staví svými výstřelky jeho nerozlučný přítel Gabriel.

Nyní Michela dovedlo jeho poslání až sem, do prokletého kraje, kde řádí Bestie. A svého úkolu se chopí stejně zodpovědně jako vždy. Vždyť zlu se nesmí ustupovat!

Gabriel Vert (36, obchodník)

"Právě pro jednoduchost svých základních zákonů je morálka v praxi tak těžká."

Novalis

Jak je možné, že se Gabriel stal nejlepším přítelem Michela, nikdo nedokáže uspokojivě vysvětlit. Člověk by jen těžko hledal dvě tak odlišné bytosti jako jsou tyto dva. Tam, kde Michel hovoří o morálce a ideálech, Gabriel vypráví o úpadku a poukazuje na hříchy lidstva, které sám tak často zkouší na vlastní kůži.

Zatímco Michel věří ve šťastnou budoucnost, Gabriel nevěří v nic, snad jen v ztracení a peklo. Michel je okouzující a příjemný společník, naopak Gabrielova hrubá a nevlídná povaha by vyhnala od jejich stolu

kdekoho.

Gabriel má jistě řadu kladných vlastností, jen o nich ví zřejmě jenom Michel. A přesto tvoří Michel a Gabriel nerozlučnou dvojici.

Vyšetřovatelé

Guillaume Morel (46)

"Rozum, který vězí nobama v pytlí předsudků, nemůže doběhnout k cíli."

Bettina von Arnim

Zkazky o tom, že se ve vesnici praktikuje černá magie, přesáhly i hranice oblasti Gévaudan. Stížnost se dostala až do Paříže, odkud přijíždí Guillaume Morel, známý pařížský vyšetřovatel.

Guillaume věří v Boha, krále a Francii, ale zejména věří v rozum a ve spravedlnost. S vyšetřováním čarodějnictví má už řadu zkušeností a tyto zkušenosti ho přivedly k závěru, že v bylinkářství se žádná magie neskřývá. Události v Morsange jistě nebudou výjimkou.

Otec Frédéric (53)

"Nečti proto, abys odporoval a vyvracel, ani proto, abys věřil a pokládal za nezvratné, ale proto, abys věřil a uvažoval."

Francis Bacon

I otce Frédéricova přivedla do kraje Bestie. Ne že by tento ctihodný jezuita pobíhal po lesích a snažil se Bestii vystopovat a zabít, to jistě ne. Frédéricovou specializací není lov, ale zázraky. A to, že mladička Claire Gravois zachránila své sourozence před Bestií, místní lidé za zázrak považují. Zázrak ale není zázrakem, dokud jej za něj neprohlásila i církev. Bratr Frédéric je považován za moudrého muže, který službu Bohu bere velmi vážně. K tomu vede i mladého bratra Christiana, který s ním při vyšetřování zázraku spolupracuje. A rozhodně se má co učit - Frédéric je vzdělaný, sympatický a obecně přijímán jako geniální. A úcta, kterou k němu očividně chová většina těch zcestovalých lovců, také o něčem vypovídá.

Bratr Christian, rozený Lefevre (21)

"Někdo tvrdí, že Bůh je láska. Někdo že láska je Bůh. A já říkám, že láska je posvátná."

Robert Fulghum

To, že otce Frédéricova doprovází právě bratr Christian, není náhoda. I když s vyšetřováním zázraků má jen pramalé zkušenosti, může nabídnout něco jiného, a to je znalost kraje a místních lidí.

V dobách, kdy bratr Christian ještě nebyl novicem jezuitského řádu, býval totiž Christianem Lefevrem, synem Prospera Lefevra z Morsange. Nadaného Christiana si brzy všimnul páter Grégoire Bonnet a osobně se zasadil, aby mu církev dala patřičné vzdělání. Christian proto před lety opustil rodný kraj, aby zasvětil svůj život Bohu. A nyní se opět vrací domů.

Galejníci

Corinne Boutin (34)

"Kde je moc, tam je odpor."

Michel Foucault

Corinne je silnou ženou, která se o sebe umí postarat. V galejích je teprve krátce, ale nedá se říct, že by ji tato nová životní zkušenost měla zlomit. Někteří by řekli, že zůstala svobodná i po svém uvěznění.

Minimálně svým myšlením. Nikdy se nebála vzdorovat dozorcům a s tím nejdrsnějším z nich, Sergem, byla v křížku téměř neustále. Den, kdy nebyla za něco potrestána, byl velmi neobvyklým. A nyní, když je Serge Laroche mrtev, chová se Corinne neobvykle. Je tišší než obvykle a podle všeho si teď úplně neví rady co dělat, když byla připravena o svoji každodenní kratochvíli.

Nadine Leclerc (41)

"Naděje byt' malá, zelená se."

Dante Alighieri

Nadine pochází přímo z vesnice. Odešla z ní před mnoha lety, ale teď je ráda, že ji cesty osudu zavedly zpátky. Možná i proto, aby našla něco, co tam předtím zanechala. Často sama opouští skupinu a snaží se být co nejbližší vesnici. Ne všichni vesničané z toho mají radost.

Genevieve Denis (29)

„Člověk nemůže ničím vládnout, dokud se bojí smrti. Kdo se jí však nebojí, tomu patří všechno.“

Lev Nikolajevič Tolstoj

Jestli si někdo galeje zaslouží, tak je to právě Genevieve. Zabila několik lidí, nijak se tím netají a ani se za to nestydí. Dřív prý byla hodná a milá, jak se ráda chlubí, ale pokud je to pravda, tak co ji vedlo k takovým činům?

Monique Leblanc (24)

„Srdce miluje vše, co je v rozporu s rozumem.“

Lucius Apuleius

Monique snáší trest na galejích podstatně hůře než většina jejích společníků. Do tohoto prostředí se totiž dostala dlouhým společenským pádem z významné obchodnické rodiny ze severní Francie. Jaký zločin spáchala, o tom se mezi vězeňkyněmi vedou spory, ale Monique o své minulosti mlčí.

Sébastien Fusilier (40)

„Tři věci pálí – rozloučení s milými, chudoba po bohatství a ponížení po slávě.“

Arabské přísloví

Sébastien je švihák, který by se jistě ve společnosti tolika žen cítil dobře, ovšem kdyby to nebylo za tak hloupých okolností. To mu také zjevně brání zneužít situace a patřičně si jí užívat. Sébastien se totiž zjevně ještě nesmířil se svým uvězněním a je velmi popudlivý, nepřístupný a uzavřený. Snaží se bavit s dozorcí jakožto s dalšími muži, ale ti si ho moc nevsímají. Zjevně o něm mají horší mínění než o většině uvězněných žen. Sébastien se ale nevzdává. Neustále se snaží sblížovat (s kýmkoliv). Zřejmě je mu jasné, že bez přátel v galejích nebude schopen přežít.

Laure Foch (27)

„Celý život byl pro mě peklem, dceruško... a přece bych ho nevyměnil za jiný.“

Miguel de Unamuno, Abel Sanchez

Laure v tom umí chodit. Vede v galejích menší gang a zdá se, že si na nový život dobře zvykla. Vlastně v galejích ani tolik netrpí. Jediné, co jí dělá problémy, je její vyhrocený vztah s Brigitte. Obě se spolu podle všeho znají už z minulosti a vzájemně si jdou po krku.

Amélie Gaudet (31)

- Héraкле, říkám ti, že jsem tě čekal. Ale stejně jako pro člověka, i pro mne je to těžká chvíle. Jak víš, trpí se tu dost.

- Stačí se podívat na tebe, Prométhee.

Cesare Pavese, Hovory s nymfou

Amélie mezi galejnice moc nepatří. Je snad jediná, kdo se v minulosti neživil rukama. Není zvyklá na život mezi kriminálníky a nebytí ochrany ze strany Laure, měla by v galejích velice nepříjemný život. Je chytrá a její rady se hodí. Také je jedna z mála, kdo umí číst a psát. Proto ji mnozí (včetně dozorců) používají k čtení a psaní dopisů. Pro Amélii je to nezanedbatelný zdroj přivýdělku.

Amélie je klidná a nenápadná. Často se vyskytuje po boku Laure a je velmi nekonfliktní. Snad jediný člověk, s kterým se dostává do křížku, je Pascal Moreau – pomocný vědecký pracovník, který vede vykopávky.

Zoé Mercier (25)

"Cokoli dá ti osud, to snášej, a zvítězíš nad ním."

Vergilius

Zoé stále tvrdí, že byla odsouzena neprávem. To říká i spousta jiných, ale tato křehká dívka opravdu působí, že by žádného zločinu nebyla schopna. Zdá se, že tomu možná věří i někteří z místních pánů, soudě podle pohledů, které na Zoé vrhají, když jejich ženy nejsou v dohledu. Zoé by se ráda vrátila domů ke své rodině, ale to se před uplynutím trestu povede málokomu. A i kdyby, bude se mít kam vrátit?

Simone Garnier (55)

„Lascia ch'io pianga, mia cruda sorte! E che sospiri la libertà...“

Georg Friedrich Händel, Rinaldo

„Na své nepřátelé musíme dávat pozor, neboť nikdo nezpozoruje naše chyby dříve než oni.“

Antisthenés

Okolnosti, za jakých se Simone dostala na galeje, nejsou úplně jasné. Je nejstarší ženou ve skupině a jako taková je dosti respektovaná. Mnohé z galejnic za ní chodí pro radu. Je také nepsaným zvykem, že se snaží Simone ušetřit těch nejtěžších prací. Podobný přístup mají i někteří z dozorců. Přes to všechno Simone nezneužívá svého vlivu a obzvláště se pak neplete do intrik mezi ženami.

Od doby, kdy celá skupina přišla do Morsange, chová se Simone jinak. Tráví více času v ústraní. Před vesničany klopí zrak a pak jejich záda probodává nenávisným pohledem. V letohrádku se pohybuje, jako by v něm už někdy předtím byla. S nikým o svém tajemství ale zatím nepromluvila.

Brigitte Blanchard (26)

„Na špatné lidi se můžeme spolehnout. Ti se aspoň nemění.“

William Faulkner

Brigitte patří mezi protřelé kriminálnice. Od dětství žila na ulici, živila se, jak se dalo, později i prostitucí a organizovaným zločinem, v pařížském podsvětí byla dobře známá. Mezi ostatními má výsadní postavení, byla trestaná již několikrát a staví se do vůdčí role, o kterou se stále přetahuje s Laure, která ji bytostně nesnáší.

Thierry la Fleur (33)

„Nejcennější ze všeho je život,“ řekl filosof, ale ani za cenu života své tvrzení neodvolal.“

Gabriel Laub

Na rozdíl od Sébastiena si Thierry svůj pobyt v galejích téměř užívá. Jako kdyby si ani neuvědomoval svoji situaci. Lidem tvrdí, že píše knihu o životě a galeje mu dávají skvělý materiál. Otázka je, co bude říkat po letech. Thierry je velmi výřečný, ale i zvědavý. Začíná se stávat oblíbeným společníkem a své kruhy podle všeho hodlá rozšiřovat i ven z galejí. Ze svobodných lidí se s ním ale baví málokdo.

Flavia Rathgeber (31)

„Ale já, jsa nužák, mám jen své sny.“

William Butler Yeats

Flavia se podle přízvuku narodila ve Švýcarsku, zatčena však byla už ve Francii. Jako sloužící u dvora rodiny de Portefaix se prý měla úspěšně vlísnat do přízně paní domu a tam začít houfně rozkrádat, co jí přišlo pod ruku. Ta naštěstí brzy zjistila, že si hřeje na prsou hada, a Flavie tak brzo putovala na galeje. I tam jí ale pomáhá vrozená výřečnost a hbitý jazyk – ostatním ženám vykládá sny a za to jí ostatní občas přilepší trochou jídla nebo oděvem navíc.

Mélissa Lussier (19)

„Něštětí stejně jako soucit se může stát zvykem.“

Graham Greene

Mélissa se nenarodila pod šťastnou hvězdou. Od dětství nebyl den, kdyby nedostala nějaký ten výprask, hádala se s každým o cokoli. Takový život jí mohl dovést jen na galeje. Ani tady není klid. Pokud už je mezi galejnicemi nějaká rvačka, Mélissa je vždycky jednou z bojujících a většinou tou, která to celé rozpoutala. Srovnat se jí snaží dozorcí i ostatní galejnice, ale i když se občas Mélissa snaží, skončí to jako vždycky. Některé spoluvězenkyně už začínají reptat, proč kvůli téhle mladé holce musí snášet hněv dozorců.

Alain Fortescue (44)

„Spravedlnost bledí, aby každému bylo dáno, co mu patří.“

Marcus Tullius Cicero

Alain je přísný, ale férový chlap. Na svém místě je prostě správně. Svoji práci vykonává bez zaujetí nebo předsudků. Jde mu o to, aby práce probíhaly v pořádku a hlavně v klidu. Ženské vědí, že když budou dodržovat pravidla, tak se z jeho strany nemusí bát žádných zbytečných trestů. Na druhou stranu, Alain si

nevytváří žádné oblíbence. Ke všem vězňům se snaží mít stejný, neutrální vztah. V minulosti měl Alain problémy se Sergem Laroche. Musel ho často minit, a někdy i dokonce tresty (pokutami apod.). I proto si ho galejnice váží více.

Rémy Gaillard (38)

„Podplukovník Cukanov – po určitém krátkou dobu byl velitelem marfinského zvláštního vězení. Nejen já sám, ale všichni tamější muklové mohou potvrdit, že nikomu nic zlého neudělal, jen dobré.“

Alexandr Solženicyn, Souostroví Gulag

Rémy Gaillard je z těch přívětivějších lidí. Ne že by svoji práci nevykonával dobře, ale občas se galejnic zastane, když už ostatní dozorcí překračují meze a Alain není na blízku. Proti svému nadřízenému by ale nikdy nešel a dokáže si na galejnice zasednout, když jdou přímo proti němu.

Sylvain Dubois (22)

„Hledat pravdu má větší cenu než pravda sama.“

Gottbold Ephraim Lessing

Sylvain se především musí rozkoukat. Nezná galejnice ani své nové kolegy. Ještě se zatím nijak výrazně neprojevil a je pouze na něm, kam do této složité společnosti zapadne. Na to jsou nejvíce zvědavé právě galejnice, které nyní měly na nějakou dobu relativní klid. Možná se mají čeho bát: mladický zápal a úcta k líteře zákona mohou přinést více bolesti než co jiného.

Pascal Moreau (42)

„Literatura a zvlášť historické spisy – dějiny jsem v mládí studoval tady v Římě u nejlepších tehdejších učitelů – byly vlastně až do toho obratu po více než pětadvaceti let mým jediným povoláním a koníčkem.“

Robert Graves, Já, Claudius

Pascal je tu od toho, aby vedl vykopávky. Řídí jejich průběh, zaznamenává nálezy a svoji práci má rád. Bohužel jeho představy se občas vymykají realitě, protože Pascal (mimo jiné) prostě neumí odhadnout, jakou práci mohou ženy zastat. Často si také vymýšlí úkoly, které se zdají být z pohledu obyčejných lidí úplně zbytečné. Občas se kvůli tomu chytne i s dozorcí.